

LA LLIBERAL

N° 2 AGOSTO

VERANO

ESQUEIX

ELS CONTES DE CHARLES PERRAULT-VII

En els contes de Perrault apareix el mal en forma d'actitud egoista i agressiva, enfrontat al bé com actitud de generositat i bondat. El mal té una força devastadora i, al principi, sembla que sotmet o elimina el bé. Però és una victòria falsa, solament aparent, perquè allò essencial del bé és inaccessible. És la intel·ligència, la reflexió i l'astúcia. Quan això falla, la bondat degenera en estupidesa. Però si el bé és il·luminat per la intel·ligència, qui aparentment és més dèbil trionfa i queda alliberat de l'opressió del mal. El conte que segueix ens diu com per a descobrir l'autèntica bellesa i la veritable intel·ligència, cal veure en el cor, on radica allò realment valuós, que només es pot albirar amb els ulls de l'amor.

EN RIQUET DEL PLOMALL

Resum de l'argument. (Hi havia una vegada....) un príncep tan lleig físicament com intel·ligent i enginyós. Havia nascut amb un plomall de pèl al front, fet pel qual van anomenar (en Riquet del plomall). Una fada que havia presenciado el seu naixement li va concedir que pogués atorgar una intel·ligència tan brillant com la seva a la persona a qui ell més estimés.

No lluny d'allà van néixer dues princesetes: la gran era molt bella però estúpida, i la petita, lletja però intel·ligent. La mateixa fada que havia assistit al neixement d'en Riquet del plomall, li va concedir a la primera que pogués donar una bellesa tan enlluernadora com la seva a qui ella més estimés. A mesura que anaven creixent, la germana petita, lletja però intel·ligent, estava molt sol·licitada i envoltada de persones atretes pel seu esperit vivaç, mentre que la gran sempre acabava sola a pesar de la seva bellesa.

Un dia en que era en un racó del bosc plorant amb amargura per la seva soledat i manca de talent, se li va apropar en Riquet del plomall i van començar a parlar. Ell se n'enamorà immediatament i li va demanar per casar-s'hi. La noia li prometé que contraurien matrimoni al cap d'un any. A l'instant, tal com havia vaticinat la fada, va rebre la mateixa intel·ligència que en Riquet.

En endavant, bella i intel·ligent com era, no li van mancar pretendents que demanaven la seva mà al rei, el seu pare. No es decidia per cap d'ells i havia oblidat el que havia promès a en Riquet, perquè com que ho havia fet quan encara era estúpida, no ho guardava a la memòria.

Quan es va complir el termini de l'any, el príncep es va presentar amb vestit de casament. La princesa, molt sobtada, i en riquet van tenir un diàleg llarg i perspicaç. Ella, captivada per la sagaç intel·ligència del jove, va quedar-ne sorpresa. Aleshores, d'acord amb el do que li havia concedit la fada, en Riquet del plomall va rebre tota la bellesa de la seva estimada. Tots dos bells i intel·ligents, es van casar al dia següent i van ser feliços.

Comentari. Per a descobrir l'autèntica bellesa i la veritable intel·ligència, cal veure en el cor, on radica allò realment valuós, que només es pot albirar amb els ulls de l'amor. El conte adverteix també contra els danys del reduccionisme que comporta jutjar les persones per la primera impressió superficial, sense esforçar-se a penetrar en les seves possibilitats. I mostra que el veritable amor es tan generós que dóna el millor de si mateix sense esperar res a canvi. El que atorga la felicitat, no són les qualitats que posseïm, sinó els valors que assolim en obrir-nos a l'experiència de la trobada.

Mª Àngels Almacellas Bernadó, doctora en filosofia i en ciències de l'educació. A cura d'ANTONI CASANOVA RAMON.

L'Angelina i la Nena

A dins l'habitació en penombra l'Angelina acarona a la nena, l'abraça amb tendresa, apropant-la amb cura al seu flàccid pit.

Amb amor infinit decanta els daurats cabells que cauen al damunt de la seua rosada carona. Unes llargues parpelles es dibuixen damunt els ulls clucs de la nena.

- Dorm...dorm..., nineta, el sol s'ha amagat, la lluna vindrà, i es quedarà...

El cant de bressol, xiuxiuejat una i altra vegada, sona parsimoniosament, insistent fins l'infinit.

Asseguda damunt un tamboret, amb la nena als braços, podria semblar una mare de déu pintada per un Rafael actual, però un Rafael capaç d'extasiar-se davant la lletgesa més extraordinària, els pòmuls sobresortits, nas afilat, ganxut, ulls endinsats de mirada aquosa adornats per un cercle negre, la pell de color cera aferrada a l'os del braç, unes crostes resseques es mostren per les cames. Les revoltades grenyes dels cabells que junt amb la rossegada i bruta roba, podrien ser la imatge principal del quadre, la resta, una habitació mísera.

Així i tot una aura d'amor omplia l'estança, la mirada de l'Angelina envers la nena era encisadora.

Mai una mare havia cantat tan belles cançons de bressol a una nena.

Quan vaig conèixer l'Angelina, d'això fa molts anys, era una al·lota guapa, cabells rossos, alta, pits redons i turgents, cames estilitzades, un parlar càlid, envoltant, pausat, diria que fins i tot sensual, durant un temps varem compartir quelcom més que una bona amistat, després el camí seguit per cadascun va ser divergent.

El cant de bressol, omple el míser habitacle, cant de joia i agraïment cap a l'ésser que reposa dins el bres. A mesura que els cants van omplint l'estança una mena de màgia ho envolta tot, L'estança es va transformant en un palau de rei, el vell bressol on descansa la nena apareix amb llençols de seda, dosser, i, el banquet on seu l'Angelina, un tron tatxonat d'or i pedres precioses.

En aquell moment la nena obrí els clars ulls i estirant la maneta cap a la mare, va dibuixar un enamorador somriure a la seua boca.

Té gana la meua reina ? Va dir l'Angelina, mentre amb la ma cercava, dins l'escot del vestit, el pit. Pletòrica i satisfeta la nena va aclucar els ulls i es va adormir.

Amb suavitat i parsimònia la mare retornà la nena al bressol, sense deixar de cantar;... son...son...soneta...

L'Angelina, xano-xano se n'anà cap al seu reial llit, suaument per no despertar la nena.

He tornat al poble, d'ençà vaig plegar fa més de quaranta anys moltes són les coses que han canviat, molts dels antics amics ja no hi són, i dels que hi són, alguns ja no em coneixen. He preguntat per l'Angelina, hi he vingut a veure-la.

- Aneu a buscar la boja del 10.

La veu imperiosa de l'encarregat de la casa de la misericòrdia ha tronat dins el meu cervell: la boja.

Dos zeladors obren la porta, l'Angelina salta del catre, phsii...phsii, fa mentre es posa el dit davant els llavis;

- La nena està dormint.
- No importa, diu un dels zeladors, deixa-la dormir, està tan polida quan dorm.

Quantes vagades havien hagut de fer la mateixa comèdia i mirar de no ofendre a l'Angelina, no tenien més truc, encara que la visió d'aquella joguina mig escabellada, manca de dits i bruta, els fes més repugnància que res.

Mentre els zeladors s'emportaven a l'Angelina, engegà a cantar;

Els angelets del cel vindran
entre núvols blaus i blancs
quan et mirin es veuran
reflectits dins els teus ulls blaus.

En aquest moment es sentí una sorollosa rialla que venia del bressol, tots

varem córrer cap el bres, esparracat, brut. Una angelical criatura de cabells durats, amb una sorollosa rialla i els ulls blaus com el cel ens mirava.

Vaig alçar els ulls, l'Angelina s'havia quedat dempeus davall la llinda de la porta de l'habitació, em mirava amb un somriure enigmàtic.

FI

Pilio Piris Buenos Aires

Desembre 2011

Ciudadella de Franc abril 2014

Avui dia degut els atacacs terroristes que hi ha pel món, l'assaig d'Hanna Arendt: Eichmann a jerusalem: la banalitat del mal, és conegut per intentar comprendre les vivències i la forma d'actuar de les persones que atentan contra el dret a la vida dels altres per ideologies polítiques i aquest film retrata la filòsòfia i la seva tesi torna a tenir vigència.

HANNA ARENDT

Directora: Margarethe von Trotta

Actors: Barbara Sukova, Axel Milberg, Klaus Pohl i altres

Guió: Pan Katz, Margarethe von Trotta

Música: Caroline Champertier

Any: 2012

Premis: 2012 Cine alemany Millor actriu (Sukova) i millor pel.lícula de plata 6 nominacions.

Festival de Valladolid- Seminci: Espiga de plata

Festival de ToKyo: Secció oficial

2013 Premi del Cine Europeu: Nominada a millor actriu (Barbara Sukova)

Premi Gaudi: Nominada millor pel.lícula europea.

El film està basat en fets reals, descriu la biografia de la filòsòfa i periodista jueva alemanya Hanna Arendt (1906- 1975), la seva família, els seus estudis universitaris, deixeble de Martin Heidegger. Quan Hitler va pujar al poder 1933, es va tenir d'exiliar a Paris i d'on l'any 1940 va fugir d'un camp d'infernament i es va establir al Nova York i l'any 1951 es va nacionalitzar nordamericana.

L'any 1961 va anar a jerusalem contractada per The New Yorker per fer el seguiment del judici a Adolf Eichmann, un nazi de les SS i responsable de la "solució final" del genocidi durant la Segona Guerra Mundial, que va ser jutjat i condemnat a mort.

Aquest film es centra en la polèmica internacional que es va desencadenar quan es va publicar els seus articles dins de la societat jueva i la nordamericana.

L'opinió pública considerava que Eichmann era un monstre antisemita, però ella va elaborar la tesi que es tractava d'un home corrent que obeïa les ordres que li donaven, i que no pensava ni reflexionava sobre la conseqüència dels seus actes, i va explicar que dins dels camps d'extermini hi havia jueus col.laborant amb els nazis i va mostrar el seu desacord en la forma que havia estat detingut aquest criminal de guerra. Aquest fet va generar el repudi per una gran part dels seus amics i companys de l'Universitat, i es va veure obligada a deixar la docència, però hi una escena molt significativa: en la seva última classe que va ser molt aplaudida pels estudiants, que signifiquen el futur, i ha estat aquest qui li donat la raó.

Lluïsa Bertran.

pel.lícula recomenada

CRISTINA PEREZ GARCIA.

Despullada, em miraves.

jo feia intimitat; tu l'obsevaves.

T'agradava fixar la vista an els meus pits,

als mugrons, foscos,

a la panxa i al sexe i a les cames.

tot mentre jo trobava el meu ésser més íntim;

més aprop, tant com sexe. I et plaïa observar-me

mentre em recorria el cos i el definia

per a qué tu el prenguessis.

Contamino la ment-recordo;

els cossos estesos en la nit i els llençols suaus,

de seda,

les teves mans reptant pel meu cos nu,

vestint-lo amb pell de tacte,

pell i temperatura. El bes a la boca

i l'espai al sexe

que tu penetres amb un sol manament.

Recordo els llençols blancs,
la teva pell suau,
la primera promesa del teu sexe,
tan físic, pronunciat
com les paraules que m'evoca, lenta,
íntimament discret.

Recordo el teu rostre, jove,
el teu somriure obert,
com et removies als llençols i deixaves
que jo t'observés nu
per després atacar-me

Penso: sóc a la llum
i m'hi passejo sola, amunt i avall,
despullada i senzilla
perquè jo et vull trobar,
sincer, també ja nu,
i conèixer-nos tant que el sexe sigui
una deliberada i ràpida conseqüència.

CRITINA PEREZ GARCIA.

CRISTOBAL FERNANDEZ

PREGUNTALE

Pregúntale al mar inmenso porqué
se mueven sus aguas, nunca te contestaran
aunque estén en plena calma; solo te
responderás tu, por el espíritu de la conciencia,
y por el sentir de tu alma, la inspiración del
corazón lo diran por tus palabras.....

Pregúntale a las montañas ¿poqué se
tiñen de verde? ¿ porqué se visten de
blanco cuando llegan las nevadas?

Nunca te responderán porqué no tienen
palabras; pero, si que tienen voz, colores
y sensaciones y muchas aromas variadas que
inundan los corazones y sentimientos del alma.

Pregúntale al viejo sabio porqué el corazón
se enamora y se nublan las miradas, nunca
te contestará con palabras adecuadas, pues,
ni nosotros lo sabemos cuando un sentimiento
tan grande nos doblega y nos atrapa, hasta sucumbir en sus redes
gloriosas y misteriosas que te embargan
hasta el sentimiento y el alma.....

EL MEU COTXET

Aquell petit cotxe,
recordat tothora
entre llums condormit,
malgrat que s'allunyi
el veig en imatge,
sempre a la vora,
repicant en el pit.

Ensems grans i petits
a tot aplegava,
drets o bé asseguts,
fossin sis o vuit;
alegres cants i crits
paciènt suportava
dels cara nets o bruts.

Fes sol o serena
tranquil esperava
en apart racó,
fen solitaris
o mirant amb pena
la gent que passava
corrent, de trasantó.

juts el sol despertà
la pluja finida,

l'Arc de Sant Martí
un jorn va trepar
per poder coronar
amb sentit la vida,
fermall de son camí.

Quan l'estel del matí
segelli l'espera
en el cor florejar,

feliç fora tenir
el cotxet a vora
per, ben ple, viatjar.

Antoni Casanova Ramon
Vilassar de Dalt, 2016.

DAVID ABRODOS

DAVID ABRODOS

JOSEP CASTELLS

Hoguera

Que el fuego de mi hoguera
no se apague, al faltarme tu cariño,
tu bonito cuerpo es fuente de inspiración,
me ayuda a componer los versos
que dejan huella en mi pensamiento.

Mente

Se fugó de mi mente la idea de quererte,
para no hacerte un daño que sólo el amor
puede curar, despues de tantos años de
alejamiento, las cicatrices se han curado,
con el mimo de tus besos y tu alegre sonrisa

Tiempo

Siento el latir del tiempo en mi piel,
añadiendo arrugas cada año que pasa,
y experiencia que se refleja en mi
rostro, si la vida ha sido injusta
conmigo las señales son más profundas
y la visión de los problemas los veo
más fácil con el paso del tiempo

Luz

Entraste por mi ventana y fuiste el rayo
de luz que me ayudó a superar mi
desdicha, pero siempre que abro mi
ventana entras iluminando los lugares
más oscuros de mi mente, trayendo
alegría a mi monotonía vida.

JOSEP Mª ROSQUILLAS

EL AMOR NO SE COMPRA

Todo lo que empieza tiene su fin, así esta hecha la vida desde el momento de nacer hasta el momento final de morir.

¿ Como se distinguen unas vidas de otras ?

Yo diría por lo que hemos amado o nos han querido, porque el amor no se compra con dinero y lo que nos hace más felices es amar

SENTIMIENTOS

Tanto en el amor como en el sufrimiento se desatan los sentimientos más agudos; de vida y de muerte, son sentimientos que no dejan indiferente a nadie, y más si te tocan de cerca.

Vida y muerte, principio y fin de todo ser.

Se brinda en la vida por amores y se llora en la muerte, como final de la vida.

KENIA, TANZÀNIA i ZANZÍBAR

records d'un viatge inoblidable.

El Baobab, uns arbres genials: acumulen aigua i hi solen anar a beure els elefants.

Poder fotografiar els animals salvatges a pocs metres, conviure amb els massai i altres ètnies del continent africà, visitar els parcs d'Amboseli el Ngorongoro i altres, veure el Kilimanjaro (de lluny) i recórrer la sabana en un vehicle tot-terreny, observant primats, aus i paisatges que només veiem en els reportatges, sobretot si vas amb companys que gaudeixen amb cada racó que anem descobrint i poder emportar-te un record del viatge, és una experiència que mai oblidarem.

Grup de girafes gwaitant els forasters tafaners, plens de càmeres i curiositat.

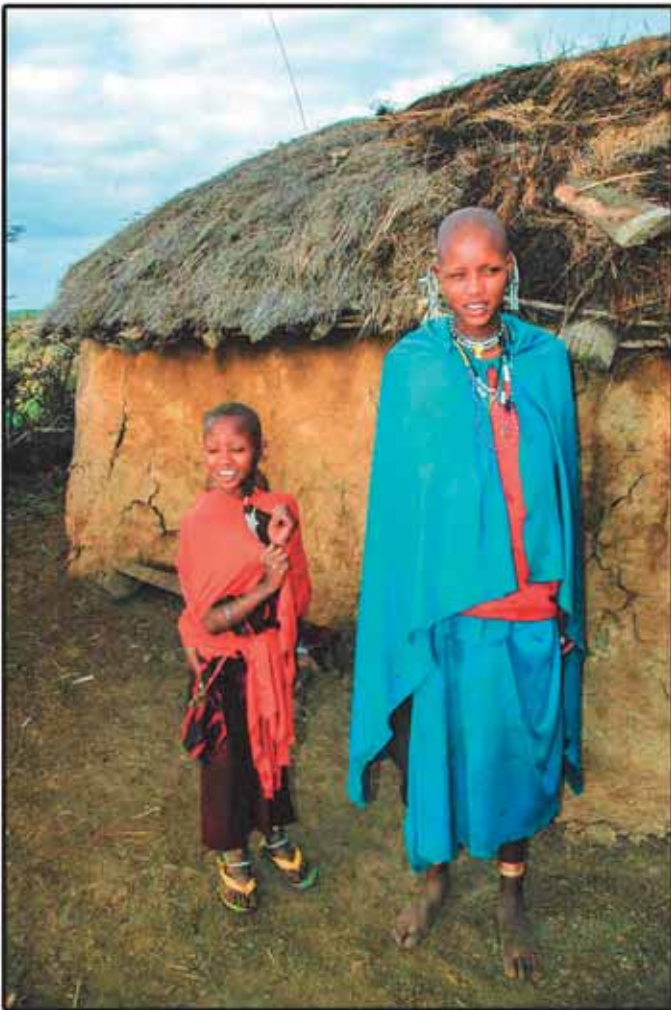

Els Massai, alts i prims, viuen del pasturatge i el que els ofereix la terra - la seva terra - de la qual ells se senten guardians i protectors, com també dels animals, cabres i vaques que cuiden i en viuen. S'alimenten especialment de la seva sang i, de tant en tant, de la seva carn.

Les dones fan les parets de les cabanes de branques i els sostres de fulles.
Amb tifes i fang, cobreixen les parets.

Els nens pasturen els ramats. I els homes què fan? Doncs els homes son guerrers, però si no hi ha guerra, doncs es reuneixen, beuen una espècie de cervesa, discuteixen, es preparen per si hi ha guerra, però com quasi mai n'hi ha, doncs no fan res de res!!

Això sí, fan unes danses amb uns salts espectaculars, i com més vaques aconseguixen, poden tenir més dones. Doncs no son pas tontos els guerrers, oi?

I finalment, Zanzíbar, un paradís per descansar de tantes emocions.

PER QUÈ L'EDUCACIÓ AUDIOVISUAL?

Sovint, per defensar la funció social dels mitjans locals de comunicació ens veiem en la necessitat d'utilitzar, una i altre vegada, tot un seguit de tòpics: els canvis produïts en la societat actual, la influència que els mitjans de comunicació exerceixen sobre la població, etc. Son arguments reiterats mil vegades, però no per això deixen de ser convincents. No és la nostre intenció entrar en una discussió carregosa sobre la Comunicació, sinó més aviat la d'apropar-nos a alguns aspectes que ens permetin entendre millor quina pot ser o ha de ser la funció dels mitjans de comunicació que tenim al abast, o sigui, els de casa nostre, i, per extensió, de les ràdios i televisions locals, que intenten sobreviure dins d'un context on els grans mitjans s'han constituït com a única columna de la consciència col·lectiva. Creiem que es fa necessari un cert estudi sobre com es pot gestionar un mitjà de característiques locals per què esdevingui amb la seva actuació, una veritable eina d'implicació i participació. Això no és una tasca fàcil dins d'aquest procés de globalització que viu la societat on els mitjans són els grans productors de sentit: orienten i organitzen la interpretació de la realitat que mostren. La cultura audiovisual marca uns models, unes imatges-guia que serveixen de pauta i condicionen el nostre comportament, els nostres gustos i relacions. És per això, que pensem que, ara més que mai, la participació ha d'anar acompanyada per una tasca d'alfabetització social de la comunicació per capacitar la ciutadania en la interpretació crítica dels missatges, per accedir, per entendre, gestionar i usar la informació rebuda. Una de les funcions bàsiques de que disposen els Mitjans de Comunicació, sobretot les ràdios i les televisions locals és la de poden resultar una eina molt útil per l'educació i la socialització de tot allò que pertany a l'àmbit local. La Ràdio local, si vol consedirar-se útil ha d'aprenre a expressar el millor de la seva faceta didàctica, per així, reflexionar sobre la realitat social dels mitjans, i valorar de forma crítica, els missatges audiovisuals que ofereix la societat. Hi ha un excés d'informació i immediata i aquesta saturació d'informació és necessari aprendre a gestionar-la per a poder recuperar espais d'autonomia i de pensament crític....Per la seva immediata, els mitjans de proximitat possibiliten registrar el desenvolupament de la quotidianitat de comunitats que no poden satisfer la necessitat de veure's reflectides a si mateixes. Així mateix, estan capacitats per generar interès pel que passa al seu entorn, el coneixament de com es busca i confecciona la informació al carrer, al barri, d'efectuar un seguiment més proper de la notícia o el acte, i ens fa sensibles a les aspiracions de la ciutadania, recollint temàtiques i inquietuds dels diferents sectors interessats en aprofundir formules i formes de comunicar.

ALTERNATIVA? Si, sobretot si tenim en compte que no en són poques les actituds que sorgeixen de la necessitat i del dret de tota persona individual o col·lectivament a expressar lliurement les seves opinions i criticar i oferir alternatives a tot allò que els afecta directa i indirectament. S'han d'utilitzar les eines audiovisuals amb l'objectiu d'aplicar allò que s'està treballant. Si es vol conèixer el barri, el veïnat, l'entorn, significa treballar com a reproducció de la realitat, com a mirall físic dels esdeveniments socials, com a document de la realitat social. És aquets camí "interactiu", el que ens pot indicar com la Comunitat pot plantejar el seu propi "Discurs" fent-la sentir no solament "representada", sinó realment protagonista. On aplicar l'alternativa? Com deia en Doménech Font: "Allí on i quan el poble no té la paraula sinó la seva coacció i on se li restitueixi la possibilitat de la resposta. El veritable canvi passa avui per la destrucció dels mitjans tal com estan plantejats, per la deconstrucció com a sistema de no comunicació. Això no implica liquidació, de la mateixa manera que la crítica radical no implica la negació del llenguatge com a material significant. Però això implica certament la liquidació de tota la seva estructura actual, funcional i tècnica, de la seva forma operacional si es pot dir, que reflecteix arreu la seva forma social". "En el límit, naturalment, és el concepte mateix de mitjà el que desapareix, i ha de desaparèixer: la paraula intercanviada, el intercanvi recíproc i simbòlic nega la noció la funció del mitjà, del intermediari. Pot implicar un dispositiu tècnic o de la mateixa manera que un dispositiu corporal. però en tal cas aquest no actua ja com a medi, com sistema autònom regit per un codi. Al límit, hem tocat la utopia, zona que no equival, com molts pensen, al regne dels enterraments." "Un cop assassinat el impossible, seria fàcil treball fer el que ser no es pugui" (William Shakesperare).

FRANCESC CELMA.

SENYORES I SENYORS

pel.lícula recomenada

Es trata d'una pel.lícula italiana realitzada l'any 1966 en forma de comedia d'entreteniment, però que ens mostra la forma de vida d'un grup de personas conegudes i respectables en el seu entorn que tenen una doble vida d'una moralitat dubtosa i quines estratègies empren per tapar les seves faltes.

Ha esdevingut un film per recordar en l'actualitat degut als escandols financers, d'abús a menors etc, que surten a les pàgines dels nostres diaris.

Director:Pietro Germi

Actors:Vina lisi, Gastone Moschin, Nora Ricci, Alberto Lionello

Guió: Pietro Germi, Furio Scarpelli, Luciano Vinzoni.

Música: Carlo Rustichelli

Fotografia: Aiace Paroli (B&W)

Premis:

1966 Cannes Palma d'Or.

Globus d'Or : nominada millor pel.lícula de parla no anglesa

Premi David di Donatello: millor director i producció

El film es desenvolupa en tres històries protagonitzades per un metge, un farmacèutic, el propietari d'una sabateria, un empleat de banca i les seves esposes que treballen en una organització de l'Església catòlica que tots ells tenen una vida molt poc respectuosa amb la moralitat, però que els poders fàctics del moment faciliten la situació de corrupció de les institucions judicials i de la premsa per tal de fer-los quedar públicament com a persones honorables.

Lluïsa Bertran

VOLDRIA VEURE'L

Amic, voldria ser com tu,
ceure i parlar amb ell,
veure'l entre la fita estelada
en un punt allà en el cel,
veure'l com el veus tu,
reflectit dins els teus ulls
quan parles amb ell,
mirar-lo cara cara,
i com tu, poder dir;
Pare, sé que ets aquí,
vull que m'estimis
i jo estimar-te a tu.

Amic, vaig créixer pobre,
se'ns pare, orfè de mare,
em tenia de company sols a mi.
Veure'l jo voldria
reflectit dins l'aigua calma
com el veig dins els teus ull,
sols fos per un moment,
un moment per l'esperança.
Amic, voldria ser com tu,
creure amb Déu,
pero vaig neixer pobre
i déu s'oblida de mi

Ponpilio Piris

PUNT x PUNT

NOVETATS SOBRE EL CERVELL I EL SON

Si bé el cervell humà és de 1.400 grams i sols representa el 2% del nostre organisme, les seves cèl.lules consumeixen entre el 20 i el 25% de l'energia que utilitzem. I a més li cal una renovació notable puix diàriament elimina uns 4 grams de matèria, de proteïnes degenerades que han de ser substituïdes; o sigui que en un any aquests residus arriben a 1.400 grams, el pes del mateix cervell. Fins fa poc el mètode que segueix per eliminar aquests residus era una incògnita. La doctora Maiken Nedergaard i el doctor Steven A. Goldman, de les universitats de Copenhagen i Rochester, han aconseguit contestar el problema. Se sabia que l'acumulació d'aquests residus no eliminats correctament conduïa a malalties com l'Alzheimer o el Parkinson. També es coneixia que les restes tòxiques del nostre cos, a part del cervell, són eliminades per mitjà del sistema limfàtic que les recull i després evacuades per l'orina. Però el cervell, com la medulla espinal, no tenen vasos limfàtics. I es preguntava quin devia ser el sistema de les (canonades) cerebrals. Dits doctors han descobert que el drenatge és fet per les petites cèl.lules especials, astròcits, contingudes en les parets externes d'uns espais perivasculars que rodegen els vasos sanguinis del cervell. El conjunt purificador se l'ha anomenat sistema glimfàtic, en premi a que aquelles cèl.lules especials són del tipus glia (les que donen suport al sistema nerviós central) i per analogia amb funció que fa limfàtic. Ara atenció : aquets sistema funciona sobretot i principalment durant el son. Quan dormim és quan té lloc la (neteja) cerebral. Per tant cal que dormim bé i les hores prescrites. Són prou coneguts els trastorns psicològics de no dormir prou. I ressenyem una esperança : conegut ara aquest sistema glimfàtic s'obre un nou camí vers la guarició de malalties neurològiques, entre les que destaquem les citades anteriorment.

UNA COSA QUE NO S'ENSENYA A L'ESCOLA

A l'escola t'ensenyen a pensar, però sovint el pensament no és útil a l'hora de solucionar els problemes vitals... El professor Joan Kabat-Zin, biòleg molecular especialitzat en la reducció de l'estrès, ens exposa què significa la (consciència plena). L'investigador afirma que si (augmentes la consciència, els canvis en la teva vida vénen sols. Requereix disciplina, però el més curiós és que no s'ha de fer res. El que proposa l'atenció plena no és que un canvi de vida, si no que se n'enamori). Cal (prestar atenció de manera activa al moment present i sense jutjar. Desenvolupar aquesta capacitat d'abraçar la realitat de les coses és curatiu i transformador, canvia el nostre cervell, com demostren les investigacions neurològiques). Els seus raonaments es recolzen en la medicina i en proves científiques, puix els pacients aconsegueixen controlar el dolor crònic, l'ansietat, el pànic i pal.liar els efectes del cancer o de malalties del cor. Ell ho recomana a qualsevol persona, tota vegada que la (consciència plena) té una actuació notable sobre la memòria, el cervell, la valentia. I en forma de resum, unes paraules del professor de Massachussets: (el coltiu de la "consciència plena" és un acte radical de seny, amor i comprensió per a u mateix)

Antoni Casanova Ramon

EL PIAN

El Pian es una de las enfermedades mas antiguas (se encontro en fosiles de "Homo erectus" de hace 1,6 millones de años) y que han acompañado al ser humano, hasta nuestros dias. Es una bacteria del tipo de los treponemas, que en una de sus mutaciones, se supone, que tuvo lugar en la america precolombina, se genero una mutación, que provoca la sifilis. La enfermedad Pian, afecta piel, mucosas y huesos, provocando ulceras recurrentes, que acaban provocando graves deformidades en estas zonas, muy invalidantes. Es una

enfermedad tropical. El 75% de los afectados es menor de 15 años y afecta por igual ambos sexos. La transmisión es por contacto, tipo piel a piel....Es una verdadera plaga en los países del tercer mundo en zona tropical. Se trataba con penicilina inyectable, en varias dosis lo cual dificultaba su traslado y aplicación a zonas de difícil acceso. Ahí es donde aparece Oriol Mitja Villar (Barcelona 1980), médico, que trabaja desde hace años en la zona de Guinea-Papua y que descubrió, que un antibiótico, de bajo precio la Azitromicina, es efectivo contra la enfermedad, en una sola dosis y además por vía oral, lo cual facilita acceder a zonas, descritas en el reportaje, que ha popularizado a Oriol y su labor, que lleva por título....”Donde acaban los caminos “. Esta situación ha posibilitado plantear a la OMS, la erradicación del Píam en el mundo, a través de una campaña de varios años, pero es factible y se está preparando. Recordemos, que la única enfermedad de este tipo, que los humanos han conseguido erradicar es la viruela. El Píam sería la segunda. Nuestra asociación Jatakendaya, de ayuda sanitaria en África Occidental, nos hemos ofrecido, para aportar nuestro grano de arena colaborando en zonas donde estamos presentes : interior de Gambia y zona marítima de Togo. Nuestra felicitación al Dr. Mitja, por haber abierto este camino ..... donde acaban hasta ahora los caminos de la curación del Píam.

Dr. Roger Mercade Sales

Michael
2016

Harmon
2016